

Det blev imidlertid vedtaget, at et ſaadant Udvalg ſkulde nedſættes; det blev nedſat og kom til at beſtaa af — tror jeg — 11 Medlemmer. Dette Udvalg ſøgte ſaa forſkellige Oplyſninger hos Regeringen. Det udbad ſig Oplyſning om den nordameriſtanſke Note, ſom det ærede Medlem har omtalt, nemlig en Note af 23de Oktober 1890, og denne blev overſendt tillige med tilhørende Bilag. Der blev endvidere ſpurgt af det paagældende Udvalg, hvorledes Regeringens Stilling var til denne Note, og hvilke Oplyſninger den havde om, hvorledes andre Stater ſtillede ſig. Saadanne Oplyſninger bleve derefter ogſaa modtagne. Det blev meddelt, at den øſterrig-ungariſke, den italieniſke, den ſveuiſk-norſke Regering aldeles ikke havde ſvaret, men det er meget rigtigt, ſom det ærede Medlem ſagde, at den ſveuiſke Regering har ſvaret ſener. Den tyſke og engeliſke Regering havde ſvaret med en ſimpel Anerkendelse af Modtagelſen af den ameriſtanſke Note, men enhver, der kender det allerringeſte til det diplomatifke Sprog, vil vide, at et ſaadant Svar ikke behøver andet, end at Noten ſtilles i Papirskurven. Den ruſſiſke Regering havde ſvaret med en ſimpel Anerkendelse af Modtagelſen af Noten, men med en Tilføjeſe af, at Spørgſmaalet næppe endnu kunde anſes for modent. Den franſke Regering udtalte Sympati for Voldgiftsprincippet, men erklærede ikke at kunne binde ſig ved nogen Traktat. Saaledes ſom jeg nævnte, har den ſveuiſke Regering ligeledes ſamtidig med at udtale almindelig Sympati erklæret ikke at kunne binde ſig ved nogen vedvarende Traktat. Vor Regering ſvarede efter min Opfattelſe paa den fornuftigſte og henſynsfuldeſte Maade, idet dens Svar lød paa, at denne Sag ſkulde blive modtagen med al den Opmærkſomhed, den fortjente. Forhandlingen i Udvalget ſtred ſaa videre frem. Der blev af det ærede Flertal ſtillet et Forſlag, ſom var overensſtemmende med det Forſlag til Beſlutning, ſom nu foreligger; men af døde Kammerherre Roſen og jeg kunde ikke ſlutte os dertil. Vi mente, at der efter vor Overbeviſning overhovedet ikke var nogen tilſtrækkelig Anledning for Folketinget til at gøre noget i denne Sag, naar vi havde Regeringens beſtemte Tilſagn om, at den vilde anvende Voldgiftsprincippet, enten ved at modtage det eller ſøge det anvendt i alle Sager, hvis Beſtaffenhed tillod det. Vi fandt for vort Bedkommende, at dermed kunde man være fuldſtændig beroliget. Men paa den anden Side mente vi, at derſom Udvalget og Tinget ſærlig maatte ſætte Pris paa paa en eller anden Maade at kunne tilkendegive ſin Sympati for Voldgift,

at det ſaa ogſaa kunde ſke, og derfor tillode vi os at ſtille et Forſlag, der ſvarer fuldſtændig til det, ſom jeg har tilladt mig i Dag at ſtille ſom Vædringsforſlag. Det er denne min Stilling ſom tidligere Medlem af Mindretallet i det paagældende Udvalg, der har gjort, at jeg har anſet det for min Pligt nu at komme frem med det ved denne Sags Behandling. Efter at have ſagt dette beder jeg ærede Medlemmer nøje være opmærkſomme paa, hvor Enigheden mellem Flertallet og Mindretallet er til Stede, og hvor Forſkelligheden er. Jeg maa maatte oplæſe mit Vædringsforſlag, ſaa forſtaas det bedſt. Det lyder ſaaledes: „Folketinget udtaler ſin Tilſlutning til Udeiriſkminiſterens imødekommende Svar paa Noten af 23de Oktober 1890 fra de forenede Stater i Amerika angaaende Voldgiftſtraktater, og henſtiller til Regeringen, naar opſtaede Tviftigheder med andre Stater efter deres Beſtaffenhed dertil maatte give Anledning, at ſøge diſſe afgjorte ved Voldgift.“ Forſlaget indeholder alſaa to Ting. Den ene er, at vi ſlutte os til Regeringens Stilling og til Onſket om, at Voldgiftsprincippet og Voldgiftſjagens Udvikling inden for Staternes Kreds maa blive fulgt af vor Regering med den Opmærkſomhed, Sagen fortjener, og vi henſtiller, indtil der kan foreligge et Reſultat i ſaa Henſeende, at lade Voldgift blive ſøgt og anvendt under alle opſtaede Tviftigheder, hvori vi maatte blive indvillige, og hvis Beſtaffenhed paa nogen Maade tillader det. Ærede Medlemmer ville alſaa ſe, at vi for vort Bedkommende ere fuldſtændig enige i Onſkeligheden af Voldgiftens Anvendelſe ſom Middel til at afgøre internationale Stridigheder. Deri ere vi alſaa fuldſtændig enige, og vi ere ſaa meget mere enige i Onſkeligheden deraf for vort Land, ſom vi erkende, at for det mindre Land er det af allerſtørſte Betydning, at større Ulykker, Krig og den Slags Ting, naar de paa nogen mulig Maade kunne undgaas ved Voldgift, da blive det. Derfor er det vor Opfattelſe, at det er Regeringens Pligt, ſaaledes ſom den ogſaa har udtalt det, at følge Voldgiftſjagens Udvikling med al den Opmærkſomhed, ſom denne Sag nu fortjener, og ligeledes, hvor der opſtaar Tviftigheder, at ſøge den anvendt, for ſaa vidt de paagældende Sagers Beſtaffenhed nogenlunde tillode det. Dette synes mig at være en Tilſlutning til Princippet. Det er tillige en Udtalelſe af en ſaadan Beſtaffenhed, at vi derved ſige, at dette Onſkes Opfyldelſe utvivlſomt vil være til Gavn for vort Land. Jeg har derfor ment, at det vilde være naturligt og rigtigt at ſamle ſig